

מי הם "השליחים של כלל ישראל" בעת הזאת?

<< המשך מעמ' 1

הרבבות שליוו בשירה ובריבודים את הבחורים היקרים שיחי', והאזינו בקשב לדברי החיזוק של גדולי התורה שליט"א הביעו קבל עם ועולם את המסר הברור, כי אותם בני ישיבות צעירים לימים, שסיימו לרצות תקופת מעצר בכלא הצבאי ב"עוון" לימוד תורה – הם "שגרירים" של עולם התורה כולו, שליחי ציבור נאמנים שבעצם עמידתם האיתנה הבהירו לשלטונות, סייעניהם ומשת"פיהם, כי דבר אלוקינו יקום לעולם ואיש לא יוכל לשנות את ציבור היראים. עולם התורה לא יכרע ולא ישתחוה, לא ישתף פעולה עם מזימות רשע ומלכודות שנועדו לצוד פתאים ומיתממים, ולא יתן ידו לחמורה שבגזירות אותה ביקש השלטון החילוני בישראל להטיל על עולם התורה – גזירת גיוס בני הישיבות. הדברים באו לידי ביטוי במשא רבינו ראש הישיבה הגר"ש אויערבאך שליט"א שאמר: "הבחורים האלו, שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן, הם שעשו דבר ד', קיימו דבר ד', הלכו בשם ד', וחוזרים בשם ד', ומקדשים שמו ית' ברבים. בזמן הזה, כאשר הגזירה הנוראה קורעת כל לב, בזמן הזה נפלה הזכות לבחורים היקרים האלו, שהם השלוחים של כלל ישראל, ולשון חז"ל במדרש 'אין לך חביב משליח שעושה שליחותו'. הם, השליחים של כלל ישראל, שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן"! (המשא המלא מתפרסם בגליון זה).

* * *

הביטוי רב המשמעות "שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן", שחזר ונשנה בדברי רבינו ראש הישיבה שליט"א, היה בו כדי להזכיר כי מושג מקודש זה, שנועד תמיד לתאר שליחי ציבור העושים שליחותם נאמנה, כבר הוזכר בעבר ע"י רה"י שליט"א בהקשר לאיום הנורא של גזירת השמד.

היה זה לפני למעלה מ-15 שנה, כאשר מרשיעי ברית החלו לערער על ההסדר הותיק בענין בני הישיבות. באותם ימים עלו חששות כבדים מפני נסיגות של השלטון למיצוא בקיעים בחומת ההתנגדות של שומרי התורה. באותם ימים פעלו עסקנים שונים לעשיית הידברות עם השלטון והצבא ליצירת מסגרות מיוחדות למימוש המטרה של "גיוס חרדים".

במכתב שכתב אז רבינו ראש הישיבה שליט"א בדם לבו ופורסם אז בעמודו הראשון של "יתד נאמן" (בחדש טבת תשנ"ט) הביע דעתו דעת תורה בדברים הבאים:

"באשר קשה לעבור על דברי חבירי המצטערים ודואגים לקיומה של תורה הננו לגלות דעתנו, אחרי שכבר נתפרסם מטעם מרנן ורבנן שליט"א אשר חלילה להתפשר ח"ו בכל אופן ובכל מידה שהיא לאיזה הסכם כ"ש בדבר אשר זוממים ועומדים עלינו על בני הישיבות הקדושות כו', לא תקום ולא תהיה ח"ו. ועתה באנו על השערוריה הנוראה, אשר אנשים המכונים עסקנים נוטלים על עצמם לנסות להתפשר בדברים העומדים ברומו של עולם, בקיום התורה והיהדות, ואין הם לא שלוחי דרחמנא ולא שלוחי דידן".

"וחלילה חלילה להחריש בעת כזאת, ולא תהא כזאת בישראל לפגוע ביסוד קיומנו, וגם לעקור ח"ו כל אשר מסר נפשו גאון עוזנו מדברנא דאומתיה אשר לבו לב כל ישראל מרן רשכבה"ג בעל האבי עזרי (שליט"א), לגדור גדר ולעמוד בפרץ לבל יכולע ח"ו כל אשר קדוש לנו ויסודי היהדות, וכבר הובטחנו אשר לא תשכח מפי זרעו וגוי ויקיים במהרה דידן ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים".

"בשם כל הכואבים והדואגים לקיומה של תורה והיהדות – שמואל באאמור"י גאון ישראל מוה"ר שלמה זלמן זללה"ה אויערבאך"

מכתב זה כבר צוטט לפני כמה שבועות בעתוננו בהקשר נוסף, והוזכר כי ראש הישיבה שליט"א הבחין כבר אז במבטו החודר בניצינים הראשוניים של פריקת העול המבקשת לערער את יסודי קיומה של תורה ולכרסם בעמידה על קוצו של יו"ד – "לעקור ח"ו כל אשר מסר נפשו גאון עוזנו מדברנא דאומתיה אשר לבו לב כל ישראל מרן רשכבה"ג בעל האבי עזרי, לגדור גדר ולעמוד בפרץ לבל יכולע ח"ו כל אשר קדוש לנו ויסודי היהדות". רבינו רה"י שליט"א, אשר רבינו הגדול מרן זיע"א קבע אודותיו כי "אין להרהר אחר דבריו" וכי "פיו כפי וידו כיד" – עמד וזעק כבר אז מפני מגמה נוראה זו, ותבע לבלום את תהליך הכירסום שהיה רק בראשיתו.

בענין זה צויין, כי כי כל העשבים השוטים הצומחים בשולי המחנה ואשר מבקשים לשנות את פני הציבור התורתי ולמסד דרכים חדשות אשר לא שערם אבותינו, החלו להרים ראשם כבר אז, ואילולא זכינו בחסדי שמים לקולם הצלול של מרנן גדולי ישראל זצוק"ל ויבדל"א העומדים בפרץ לבל לשנות מהמסורה שבידינו, ועמהם תלמידיהם הנאמנים ששימרו דבריהם במסירות נפש – אזי חיים בלענו בחרות אפס בנו, כבר אז, פשוטו כמשמעו. מדובר במהלך עקבי ומתמשך, מסע חיסול והכחדה של כל

המיבנה הרעיוני שקיבלנו מרבותינו, "בליץ" פוליטי, ציבורי ותקשורתי, שנועד לגרום למיטוט מוחלט של שורשינו הרעיוניים העמוקים ולהותרת קרקע חרוכה בכל החזיתות, עד אשר יעמדו צעירי הצאן נבוכים וישאלו עצמם: האמנם שקר נחלו אבותינו, ח"ו.

ועל כך נכתב שם: "על השערוריה הנוראה, אשר אנשים המכונים עסקנים נוטלים על עצמם לנסות להתפשר בדברים העומדים ברומו של עולם, בקיום התורה והיהדות, ואין הם לא שלוחי דרחמנא ולא שלוחי דידן".

והנה, ביטוי זה הוזכר הפעם שוב, אבל בהיבט החיובי. באותו מכתב נאמר, כי העסקנים המנסים להתפשר, להשקט ולצנן, ולתעתע כאוות נפשם, בענין כה קיומי של גזירת הגיוס ואבזרייהו, "אין הם לא שלוחי דרחמנא ולא שלוחי דידן".

ולעומת זאת, מהקצה אל הקצה, כאשר אנו רואים במחזה המרנן של בני ישיבות צעירים אשר מוכנים למסור נפש כדי שלא לשתף פעולה כלל עם מנגנוני הגזירה, הרי הם זוכים למלוא ההערכה: "הבחורים האלו הם שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן, הם שעשו דבר ד', קיימו דבר ד', הלכו בשם ד', וחוזרים בשם ד', ומקדשים שמו ית' ברבים. בזמן הזה, כאשר הגזירה הנוראה קורעת כל לב, בזמן הזה נפלה הזכות לבחורים היקרים האלו, שהם השלוחים של כלל ישראל, ולשון חז"ל במדרש 'אין לך חביב משליח שעושה שליחותו'. הם, השליחים של כלל ישראל, שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן".

זוהי קרן אור הבוקעת ועולה בחושך אשר יכסה ארץ. כי זה לעומת זה עשה אלוקים. מצד אחד רואים אנו לנגד עינינו עסקנים שכל עלייתם על המפה הציבורית וכל הצדקת קיומם ותפקידם שורשה באמון הציבורי שניתן להם בשעתו לשמש כשליחי ציבור – ולמרות זאת מעלו בשליחותם עד כי השילו מעצמם את הזכות להיקרא "שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן". אך מצד שני קמים בני ישיבות מן השורה המוכנים לסכן את עצמם ולמסור נפשם ובלבד שלא להיכנע לגזירת השמד, והם הם הראויים עתה באמת להתעטר בתואר "שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן"!

* * *

ראש הישיבה שליט"א אמר במשאו, כי יש לקוות כי עמידתם האיתנה של אותם בחורים יקרים, בתוך כלל בני הישיבות ומשפחותיהם, המבינים בעם, אשר צועדים בדרך התורה ללא מורא, תפקח עיניהם של אחים תועים ותעמוד לנו מול גוזרי הגזירות. שכן, כפי שעורר בדבריו, "עדיין, עם כל השמחה שנמצאים, השמחה של האור של דוחה הרבה מן החושך, אסור לנו לשכוח, שעדיין יש מצב של גזירה, אנחנו נמצאים במצב של 'עת צרה היא ליעקב', עת צרה גדולה היא ליעקב, ובעזרת ד' ממנה יוושע'. זו צרה גדולה, כאשר מבית ומבפנים, מבית ומבחוץ, קמים עלינו לכולתנו".

יש להתבונן היטב בדברים אלה, כי לא לחינם משמש ביטוי זה "שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן" להגדיר את שני צידי המטבע, את מי שראויים לתואר כבוד זה ואת מי שאינם ראויים לו. יש כאן מסר עמוק הנוגע להכרת הזירה הציבורית הרלוונטית והראויה להתמודד עם גזירת השמד.

כידוע, החזיתות השונות שבהן הציבור החרדי קם ומגן על נפשו מפני הקמים עליו לכולותו, הינן רבות ומגוונות. העיקריות שבהן הינן השתדלנות העסקנית, ההסברה והמאבק הציבורי, כמו גם החזית הפוליטית.

ישנם מקרים, שבהם ברור לכל מי שמתבונן בעיניים פקוחות, כי הזירה הפרלמנטרית אינה המקום הרלוונטי לפתרון בעיה קיומית שעלתה על סדר היום. נציין כדוגמא את "פרשת עמנואל" שהתרחשה לפני מספר שנים. לא נאריך בפרטי הפרשה, הידועים לכל. נזכיר רק, כי היה זה הבג"ץ שניסה לכפות התערבותו בסדרי החינוך החרדי, ובעקבות זאת הודיעו הורים חרדיים כי יסרבו לכך בתוקף וכי הם מוכנים אף למסור נפש ולהיאסר ובלבד שלא להשלים עם התערבות חיצונית שסופה מי ישרנו.

היה זה ברור אז לכל בר-דעת, כי הפתרון האמיתי והדחוף לבעיה, אינו מצוי בפעילות הפרלמנטרית והממשלתית. שכן ע"פ מיבנה השלטוני המעוות במדינת ישראל – הבג"ץ מעל לכל. בשל כך הורו מרנן גדולי ישראל, ובראשם רבינו עט"ר מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל, לצאת לרחובה של עיר ולהביע מסר נחרץ כי היהדות החרדית לרבבותיה יעמדו מאחורי אותם הורים וכי כל צעד כזה ייתקל במרי אזרחי. הסוף ידוע: הפגנת הענק התקיימה (כאשר רבינו מרן זצוק"ל השתתף בה באופן אישי) והותירה רושם עז, שאילץ את הגורמים המשפטיים להתקפל, בצורה כזו או אחרת. אמנם, קשה לרמות לגמרי מקרה למקרה, אך באופן עקרוני, גם באיום הקיומי הנוכחי מתברר שהזירה הפרלמנטרית הינה כמעט חסרת משמעות. ובזאת מודים בפה מלא, דווקא הנציגים הפוליטיים!

כידוע, הבג"ץ ביטל את ההסדר שהיה קיים למעלה משישים שנה וקבע כי הוא "בלתי שיוויוני". בעקבות זאת חוקקה הכנסת היוצאת את חוק הגיוס. עתה, ערב הקדנציה הבאה, כאשר נשאלים הנציגים מה בכוונתם לעשות, נשמעים מפיהם זמירות חדשות. אם בעבר היה זה ברור ומוסכם, שדרישתנו הבלתי מתפשרת הינה להנהיג את ההסדר הותיק ללא כל שינוי, ויתור או פשרה, עכשיו הם "מסתפקים במועט", והמקסימום שעליו מוכנים לדבר הוא ביטול נושא הסנקציות הפליליות שבחוק.

אגב, כל פרשן פוליטי מתחיל כבר יודע היום, כי הצעה זו אינה בגדר "דרישה חרדית", שכן קיים קונסנזוס רחב במערכת הפוליטית והבטחונית שאין כל מקום לסנקציות פליליות. אדרבה, דווקא גורמים חילוניים מובהקים דורשים בפומבי להביא לביטולן, הרבה יותר מכל דרישה המגיעה מגורם חרדי, שכן לדעתם אין בהן כל תועלת מעשית והן רק מזיקות לדרך של "עידוד הגיוס בהסכמה". (ע"פ גישה זו, ביטול הסנקציות הפליליות יביא להכבדת הסנקציות הכלכליות, מה שיעיק בפועל על כל משפחה חרדית, בניגוד לסנקציות הפליליות שממילא יהפכו לאות מתה בחוק).

וכאשר תשאל פוליטיקאי חרדי מצוי, מדוע אתם מוכנים להתיימש מראש מהאפשרות של ביטול החוק בצורה מוחלטת, יתבוננו כך במבט תמה, כמומחה דגול הנתקל בשאלות תם, וישיבו: "הרי זה ברור לנו שאת החוק עצמו אי אפשר לבטל. הדבר כבר נקבע בשל דרישת הבג"ץ ואינו נתון בידי הכנסת".

נמצא שקיים קונסנזוס, כי הכנסת והפעילות הפרלמנטרית לכשעצמה, לא מסוגלות להביא לביטול הגזירה. אם כך, דווקא "לשיטתם" של אותם פוליטיקאים, לא נותר בידינו כל נשק אפקטיבי אלא להפגין התנגדות ציבורית נחרצת למימוש החוק, החל מהפסיק הראשון שבו, עד אשר יבינו ראשי הערכאות והמערכת הפוליטית כאחד, כי פשוט "זה לא יעבור"!

זה מה שקרה, כאמור, בפרשת עמנואל. עד היום משמשת אותה הפגנה כרגע מכונן, תזכורת היסטורית צורבת, לכל גורם שלטוני שמבקש לכפות גזירות בנושאים עקרוניים. אך כמה דברים אמורים, כאשר האזהרה מפני מרי שכזה מרחפת באטמוספירה הפוליטית ומונפת כחרב המתהפכת מעל לראשם של מקבלי ההחלטות. אך כאשר אותם עסקנים פוליטיים נוהגים בדרך של "עבירה גוררת עבירה" ולא די להם בכך שהם משדרים מסרים מגומגמים ותבוסתניים, פשרות שונות ומשונות, אלא הם אף מנסים להזיק לעמידה האיתנה של בני התורה המבינים בעם, באמצעות מסע הזוי לעידוד "קדושת ההתייצבות" בלשכות הגיוס, ותוך נסיון לדכא ולהשתיק כל מחאה ציבורית – הרי נוצר מצב נורא שבו המתיימרים לייצג את הציבור החרדי פועלים כמי שאינם לא שלוחי דרחמנא ולא שלוחי דידן,

ובמצב זה, ישנה רק דרך ריאלית ופרגמטית אחת להתמודד עם גזירת השמד. רק בני התורה העומדים ללא חת ודבקים בהתנגדות פאסיבית לכל שיתוף פעולה, הם אשר יכולים להביא את השלטון להכרה כי מדובר בנסיין חסר-סיכוי לשנות את פני הציבור החרדי. לכן כל הנוטלים חלק באותה חומת התנגדות, כמו אסירי עולם התורה הראויים להערצה, הם הם "שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן"!

כפי שכבר פורסם בעבר, דווקא גורמים חילוניים ודתיים-לאומיים הביעו במפורש את דעתם, כי אם הציבור החרדי כולו היה נוקט בדרך ההתנגדות, לא היה כל סיכוי שבעולם לחוק והוא היה הופך לאות מתה בספר החוקים. אך למרות הכל, ישנם כאלה הדבקים בצורה דוגמטית בדקלומים ובפזמונים שחוקים, כי "דרכנו היא לפעול רק בזירה הפוליטית, רק בפעילות פרלמנטרית". ממש כאותו משל נוקב של מרן החזון איש זי"ע אודות הגנרל הקשיש שמתעקש לכוון את פלוגותיו לאיזור שומם שבו היתה חזית המלחמה בצעירותו, במקום להוביל אל שדה הקרב הרלוונטי, שהעתיק את מקומו זה מכבר.

כמה כואב הדבר, שרק בזכות כמה עסקנים סייענים ומשת"פים הפועלים במערכות פוליטיות ומינסדיות שונות, שמאמציהם מיועדים להשקט את ההתנגדות הציבורית ולנווט את כל המאמצים והמשאבים לשדה קרב שכמעט ואינו רלוונטי במקרה זה – זוכה השלטון מן ההפקר ומצליח להוביל את הציבור החרדי לפינה שממנה יתקשה להיחלץ, כשאותם גורמים ממשלתיים וצבאיים יודעים היטב, ואף מודים בגלוי, כי אם תתמדי ההתנגדות בשטח ותתרחב לכל שדרות הציבור החרדי – יגוע החוק כין-לילה.

* * *

על כן יצאו השבוע רכבות יהודים יראים להביע ברחובה של עיר את תחושותיהם העמוקות, כי כדברי רבינו ראש הישיבה שליט"א, במצב שבו אנו נמצאים חזית המערכה הינה בידם של בני התורה המבינים בעם ומקדשי שם שמים, אשר רק הם ראויים כיום לשמש כחוד החנית לביטול הגזירות ומתאימים לתואר הנשגב של "שלוחי דרחמנא ושלוחי דידן"!